

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 51.121/3
VAN 11 APRIL 2012

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

DE RAAD VAN STATE, afdeling Wetgeving, derde kamer, op 21 maart 2012 door de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken verzocht haar, binnen een termijn van dertig dagen, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet ‘tot wijziging van diverse bepalingen van het decreet van 13 december 2002 houdende de oprichting van de naamloze vennootschap van publiekrecht Beheersmaatschappij Antwerpen Mobiel (BAM)’, heeft het volgende advies gegeven:

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond,¹ alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

2. Het voor advies voorgelegde voorontwerp strekt ertoe het decreet van 13 december 2002 ‘houdende oprichting van de naamloze vennootschap van publiek recht Beheersmaatschappij Antwerpen Mobiel (BAM)’ (hierna BAM-decreet) te wijzigen.

Volgens de memorie van toelichting

“[strekken] [d]e voorgestelde wijzigingen (...) ertoe om BAM te machtigen om de realisatie en de exploitatie van de Oosterweelverbinding en de sluiting van de Antwerpse Ring toe te vertrouwen aan Tunnel Liefkenshoek NV, zonder dat BAM daarbij diens eigen taakstelling zou miskennen.

Deze wijzigingen kaderen binnen de beoogde afbouw van de activiteiten van BAM, waarbij BAM veeleer optreedt als instrument van het Vlaamse Gewest in de functie van concessiegever voor de Oosterweelverbinding en de uitvoering van de lopende en aan BAM toegewezen taken in het Masterplan. BAM zal de realisatie en exploitatie van de Oosterweelverbinding kunnen toevertrouwen aan Tunnel Liefkenshoek NV via een concessie voor werken. BAM zal de haar resterende taken vervullen als een de facto extern verzelfstandigd agentschap.”

De wijzigingen strekken er verder toe om het beheer van de betolde Schelde-oeververbindingen in de Antwerpse regio te verenigen in één hand, zodat de tarieven op elkaar kunnen worden afgestemd en verkeersverlegging kan worden gecontroleerd.

VORMVEREISTEN

3. Uit het dossier blijkt niet dat het advies van de SERV werd gevraagd. Gelet op artikel 11, § 2, van het decreet van 7 mei 2004 ‘inzake de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen’ lijkt de Vlaamse Regering echter verplicht te zijn om de SERV te raadplegen.

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

BEVOEGDHEID VAN HET VLAAMS GEWEST

4. Volgens artikel 1 van het ontwerp regelt het ontworpen decreet een gewestaangelegenheid.

Het ontwerp behoort in beginsel inderdaad tot de bevoegdheid van de gewesten, gelet op hun bevoegdheid, wat de openbare werken en het vervoer betreft, inzake de wegen en hun aanhorigheden (artikel 6, § 1, X, eerste lid, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’), de waterwegen en hun aanhorigheden (artikel 6, § 1, X, eerste lid, 2°, van de bijzondere wet), en het gemeenschappelijk stads- en streekvervoer (artikel 6, § 1, X, eerste lid, 8°, van de bijzondere wet).²

5. Er moet evenwel rekening worden gehouden met artikel 6, § 1, VI, vierde lid, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, op grond waarvan de federale overheid bevoegd is gebleven om “algemene regels vast te stellen” inzake de overheidsopdrachten. Zoals uit de parlementaire voorbereiding van de (bijzondere) wet van 8 augustus 1988 ‘tot wijziging van de bijzondere wet van 8 augustus 1980’ blijkt, wordt onder de “algemene regels inzake overheidsopdrachten” onder meer verstaan de beginselen die zijn vervat of geconcretiseerd in de reglementering inzake erkenning van de aannemers.³

Het bestaande artikel 9bis van het BAM-decreet voorziet in een afwijking, ten gunste van BAM, van de bepalingen van de wet van 20 maart 1991 ‘houdende regeling van de erkenning van aannemers van werken’, wanneer BAM een beroep doet op aannemers voor de uitvoering van opdrachten voor aanneming van werken als bedoeld in artikel 2 van die wet: BAM zelf dient dan niet te voldoen aan de bepalingen van die wet, de aannemers wel. Artikel 8 van het ontwerp strekt ertoe die afwijking uit te breiden naar “Tunnel Liefkenshoek NV voor de opdrachten die haar worden toevertrouwd in het kader van de lange-termijnovereenkomsten bedoeld in (het ontworpen) artikel 6, § 1 (van het BAM-decreet)”. Ook Tunnel Liefkenshoek NV wordt dus onttrokken aan de toepassing van de wet van 20 maart 1991.

Volgens de memorie van toelichting kan het invoeren van de afwijking ten behoeve van Tunnel Liefkenshoek NV gesteund worden op de impliciete bevoegdheden van het Vlaamse Gewest.

² Op grond van artikel 9 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 kunnen de gemeenschappen en de gewesten gedecentraliseerde diensten, instellingen en ondernemingen oprichten, in de aangelegenheden die tot hun bevoegdheid behoren.

³ *Parl.St.* Kamer, B.Z. 1988, nr. 516/6, pp. 126-127. Zie GwH 29 november 2000, nr. 122/2000, B.6; GwH 27 januari 2011, nr. 9/2011, B.3.4.

Op grond van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 kan de decreetgever aangelegenheden regelen die aan de federale overheid zijn voorbehouden. Daartoe is vereist dat de aangenomen regeling noodzakelijk is voor de uitoefening van de bevoegdheden van het gewest, dat de aangelegenheid zich leent tot een gedifferentieerde regeling en dat de weerslag van de betrokken bepalingen op die aangelegenheid slechts marginaal is.⁴

Volgens de memorie van toelichting is de afwijking van de wet van 20 maart 1991 verantwoord

“in het licht van de realisatie van het Masterplan. De afwijking is immers noodzakelijk om ervoor te zorgen dat BAM middels lange-termijn overeenkomsten (waaronder de concessie voor werken) werken kan toevertrouwen aan Tunnel Liefkenshoek NV zonder dat deze laatste aannemer moet zijn of als zodanig kan worden erkend. De weerslag van de voorliggende afwijking op de federale bevoegdheid is hoe dan ook erg marginaal. De afwijking geldt net zoals deze ten aanzien van BAM enkel indien Tunnel Liefkenshoek NV zelf op haar beurt beroep doet op erkende aannemers.”

Die verantwoording maakt nog niet duidelijk waarom Tunnel Liefkenshoek NV niet geregistreerd kan worden als aannemer en de afwijking dus noodzakelijk is. Gelet op de omvang van het project lijkt het evenmin evident dat de weerslag van de ontworpen afwijking op de federale regeling slechts marginaal zou zijn.

Aan de gemachtigde is gevraagd of BAM en Tunnel Liefkenshoek NV optreden als aannemer. De gemachtigde heeft daarop het volgende antwoord gegeven:

“Het is juist dat er in het kader van een concessie voor werken enkel een erkenning wordt gevraagd in hoofde van degene die de werken uitvoert (daartoe desgevallend aangeduid door de concessiehouder indien deze zelf geen erkenning heeft). Buiten die uitdrukkelijke bepaling in de reglementering van de concessie voor werken geldt dergelijke uitzondering evenwel niet zonder meer. Het is weliswaar de intentie dat de lange-termijn overeenkomst met de exploitant van de Liefkenshoektunnel de vorm van een concessie voor werken zal aannemen, maar over de concrete modaliteiten daarvan bestaat heden geen zekerheid, noch omtrent de mate waarin deze exploitant zich integraal zal kunnen beroepen op uitzonderingsgronden die strikt gebonden zijn aan de concessie voor werken zoals die is afgesloten in de zin van de desbetreffende bepalingen van de wetgeving overheidsopdrachten. Vanuit die optiek is het aangewezen om de uitzondering die voorzien is in het BAM-decreet door te trekken naar de exploitant van de Liefkenshoektunnel.”

Nu het niet duidelijk is of en in hoeverre Tunnel Liefkenshoek NV handelingen zal stellen die de toepassing van de wet van 20 maart 1991 met zich brengen, is ook niet duidelijk of

⁴ Vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Zie bijvoorbeeld GwH 27 januari 2011, nr. 8/2011, B.8.6.

en in hoeverre het Vlaamse Gewest zich kan beroepen op enige noodzaak om van die wet af te wijken. Op dit punt moet de Raad van State dan ook een voorbehoud maken wat betreft de verenigbaarheid van de ontworpen regeling met de regels inzake de verdeling van de bevoegdheid tussen de federale overheid en de gewesten.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Indieningsbesluit

6. De tekst van het ontwerp moet worden geïntegreerd in een indieningsbesluit.

Artikel 4

7. Overeenkomstig het ontworpen artikel 6, § 1, eerste lid, van het BAM-decreet is BAM “ertoe gemachtigd om de financiering, de realisatie, het beheer en de exploitatie van de Schelde-oeververbindingen in de Antwerpse regio voor het gebruik waarvan tolgelden worden of zullen worden geheven, geheel of gedeeltelijk toe te vertrouwen aan Tunnel Liefkenshoek NV op basis van één of meerdere lange-termijnovereenkomsten”.

In de memorie van toelichting wordt uiteengezet dat het hier gaat om een lange-termijnovereenkomst “onder de vorm van een concessie voor werken”. Op het eerste gezicht lijkt een dergelijke concessie voor werken onderworpen te zijn aan het voorschrift van bekendmaking, bedoeld in de artikelen 123 en volgende van het koninklijk besluit van 8 januari 1996 ‘betreffende de overheidsopdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten en de concessies voor openbare werken’. In elk geval blijkt uit het dossier niet waarom de verplichting tot aankondiging van een concessie van openbare werken hier niet zou gelden. Het ontworpen artikel 6, § 1, van het BAM-decreet heeft echter tot gevolg dat BAM een concessie kan verlenen aan Tunnel Liefkenshoek NV zonder dat de concessie vooraf is aangekondigd en zonder dat er dus mededinging is tussen verscheidene belangstellenden.

Gevraagd naar een verantwoording voor het toevertrouwen van de concessie aan Tunnel Liefkenshoek NV, zonder een beroep op de mededinging, heeft de gemachtigde aanvankelijk verwezen naar een uiteenzetting van de heer Van Rensbergen, CEO van BAM, voor de Commissie voor Mobiliteit en Openbare Werken van het Vlaams Parlement, naar aanleiding van een bespreking van het Masterplan 2020.⁵ Uit die uiteenzetting kan evenwel geen sluitende

⁵ Verslag namens de Commissie voor Mobiliteit en Openbare Werken over de eerste voortgangsrapportage van de Vlaamse Regering met betrekking tot het Masterplan 2020, *Parl.St.* VI. Parl. 2010-11, nr. 63/6, 42-43.

juridische verantwoording voor het niet bekendmaken van de concessie worden afgeleid. Integendeel, de spreker was zich ervan bewust dat het beroep op de uitzonderingsgronden in de wetgeving overheidsopdrachten een risico inhield, “omdat het altijd om een interpretatie gaat en die uitzonderingsgronden (...) nu eenmaal zeer limitatief en beperkt [zijn]”.⁶

Later heeft de gemachtigde een bijkomende uitleg verstrekt. De daarin vervatte verantwoording komt neer op het volgende:

- het toekennen van de concessie aan Tunnel Liefkenshoek NV is de enige manier om de Oosterweelverbinding te realiseren binnen de randvoorwaarde om ESR-95 neutraal te blijven, d.w.z. zonder gevolgen voor de begroting van de Vlaamse overheid;
- inzake gewone overheidsopdrachten voorziet artikel 17, § 2, 1°, f), van de wet van 24 december 1993 ‘betreffende de overheidsopdrachten en sommige opdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten’ in de mogelijkheid om de opdracht via onderhandelingen, zonder bekendmaking, aan een welbepaalde onderneming te gunnen, wanneer de opdracht omwille van de technische of artistieke specificiteit of omwille van exclusieve rechten slechts aan één aannemer kan worden toevertrouwd (omzetting van vroegere artikel 7, lid 3, b), van richtlijn 1993/37⁷, thans artikel 31, lid 1, b), van richtlijn 2004/18/EG⁸ (“Gevallen waarin de toepassing van de procedure van gunning door onderhandelingen zonder bekendmaking van een aankondiging van een opdracht gerechtvaardigd is”));
- een dergelijke mogelijkheid wordt weliswaar niet uitdrukkelijk vermeld voor het geval van een concessie van werken. Uit een arrest van het Hof van Justitie van 27 oktober 2005⁹ blijkt

⁶ Aangehaald verslag, *Parl.St.* VI. Parl. 2010-11, nr. 63/6, 43.

⁷ Richtlijn 93/37/EEG van de Raad van 14 juni 1993 ‘betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor de uitvoering van werken’.

⁸ Richtlijn 2004/18/EG van het Europees Parlement en de Raad van 31 maart 2004 ‘betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor werken, leveringen en diensten’.

⁹ HvJ, 27 oktober 2005, Commissie t. Italië, nrs. C-187/04 en C-188/04, §§ 23 tot 25, niet gepubliceerd:

“23. En troisième lieu, s’agissant des arguments du gouvernement italien selon lesquels, d’une part, en vertu des dispositions nationales pertinentes, les travaux en cause seraient des ouvrages relevant des interventions comprises dans la mission normale de la concession initiale, auxquels la directive 93/37 ne s’appliquerait pas, et, d’autre part, un éventuel appel d’offres pour l’attribution de la concession autonome se serait traduit par une absence de concurrents, il convient de rappeler qu’il ne peut être recouru à la procédure négociée sans publication préalable d’un avis de marché que dans les cas limitativement énumérés à l’article 7, paragraphe 3, de cette directive.

24. À cet égard, il y a lieu de relever que, selon une jurisprudence constante, les dispositions d’une directive qui autorisent des dérogations aux règles visant à garantir l’effectivité des droits reconnus par le traité CE dans le secteur des marchés publics de travaux doivent faire l’objet d’une interprétation stricte et que c’est à celui qui entend s’en prévaloir qu’incombe la charge de la preuve que les circonstances exceptionnelles justifiant la dérogation existent effectivement (arrêts du 18 mai 1995, *Commission/Italie*, C-57/94, Rec. p. I-1249, point 23; du 28 mars 1996, *Commission/Allemagne*, C-318/94, Rec. p. I-1949, point 13, et du 13 janvier 2005,

evenwel dat de gevallen waarin een overheidsopdracht van werken zonder bekendmaking kan worden gegund ook gelden voor een concessie van openbare werken. Dat standpunt wordt ook gehuldigd in een interpretatieve mededeling van de Europese Commissie¹⁰;

- het voorgaande standpunt wordt bevestigd door een voorstel van de Europese Commissie van 20 december 2011 voor een richtlijn inzake de gunning van concessieopdrachten.¹¹ In artikel 26, lid 5, van dat voorstel worden expliciet uitzonderingsgronden ingevoerd die vergelijkbaar zijn met die welke gelden voor overheidsopdrachten voor werken, waaronder de genoemde uitzondering om technische redenen (artikel 26, lid 5, b)).

De Raad van State is van oordeel dat de argumentatie van de gemachtigde op het eerste gezicht verdedigbaar is.

De Raad moet echter ook vaststellen dat de Inspectie van Financiën het met die argumentatie niet eens is.¹² Volgens de Inspectie van Financiën is, ten eerste, niet aangetoond dat er objectieve omstandigheden zijn die maken dat alleen Tunnel Liefkenshoek NV in aanmerking zou kunnen komen voor de concessie, en berust, ten tweede, de interpretatie van het arrest van het Hof van Justitie van 27 oktober 2005 op een betwistbare lezing van dat arrest. De Inspectie van Financiën besluit met een expliciete waarschuwing “voor het risico dat een inbreukprocedure door (de Europese) Commissie zou worden ingesteld, indien BAM nv de concessie voor openbare werken zou gunnen met een onderhandelingsprocedure zonder bekendmaking aan (Tunnel Liefkenshoek NV)”.

De gemachtigde heeft verklaard “dat de Vlaamse Regering voorafgaand aan de toewijzing van de concessie voor werken aan Tunnel Liefkenshoek NV de vooropgestelde werkwijze zal afstemmen met de Europese Commissie”. Gelet op dat voornemen, beperkt de Raad van State zich ertoe om in het kader van het voorliggende advies een voorbehoud te maken. Het staat dan aan de Europese Commissie om zich over de verenigbaarheid met de Europese regels inzake overheidsopdrachten uit te spreken.

*Commission/Espagne, C-84/03, Rec. p. I-139, point 48).*25. Or, le gouvernement italien n’a pas démontré l’existence d’une situation justifiant l’application de l’une des exceptions prévues par la directive 93/37 en particulier, celles figurant à l’article 7, paragraphe 3, sous a) et d), de celle-ci.”

¹⁰ Interpretatieve mededeling van de Commissie van 1 augustus 2006 over de gemeenschapswetgeving die van toepassing is op het plaatsen van opdrachten die niet of slechts gedeeltelijk onder de richtlijnen inzake overheidsopdrachten vallen, p. 5.

¹¹ Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende de gunning van concessieopdrachten, 20 december 2011, COM(2011)0897 (def.).

¹² Advies van 21 november 2011 over het voorliggende voorontwerp van decreet.

8. In het ontworpen artikel 16, § 1, eerste lid, van het BAM-decreet is sprake van Schelde-oeververbindingen voor het gebruik waarvan “tolgelden worden of zullen worden geheven”.

Het is niet duidelijk waarom de woorden “zullen worden (geheven)” worden gebruikt. In het ontworpen artikel 4, tweede lid (artikel 2 van het ontwerp), wordt enkel gesproken van Schelde-oeververbindingen voor het gebruik waarvan “tolgelden worden geheven”. De Raad van State raadt aan om zoveel mogelijk dezelfde terminologie te gebruiken.

Artikel 10

9. In artikel 12, § 4, derde lid, laatste zin, van het BAM-decreet komt tweemaal het woord “van” voor. Er dient dan ook duidelijker bepaald te worden welk woord geschrapt moet worden.

Artikel 13

10. Artikel 13 van het ontwerp voorziet in de aanvulling van artikel 18 van het BAM-decreet met een tweede tot een vijfde lid (niet enkel een tweede lid), waarbij de Vlaamse Regering gemachtigd wordt om alle verbintenissen te waarborgen die Tunnel Liefkenshoek NV ten aanzien van derden is aangegaan of zal aangaan, voor zover het maatschappelijk doel beperkt is en blijft tot de financiering, de realisatie, het beheer en de exploitatie van betolde Schelde-oeververbindingen in de Antwerpse regio. Het betreft een onvoorwaardelijke, onherroepelijke abstracte waarborg, afroepbaar op eerste verzoek. De Vlaamse Regering kan van Tunnel Liefkenshoek NV een vergoeding vragen, maar het niet betalen hiervan heeft geen invloed op het onvoorwaardelijk, onherroepelijk en abstract karakter van de waarborg.

Aan de gemachtigde werd gevraagd of de gewestwaarborg moet worden beschouwd als een steunmaatregel in de zin van artikel 107 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU), en of, in bevestigend geval, de steunmaatregel beschouwd kan worden als verenigbaar met de interne markt.

De gemachtigde heeft hierop een uitvoerige verantwoording bezorgd. Daaruit zou moeten blijken dat er redenen zijn om aan te nemen dat het niet gaat om een steunmaatregel,¹³ en

¹³ De gemachtigde voert in de eerste plaats aan dat de bouw en de exploitatie van de Oosterweelverbinding geen “economische activiteit” is waarop de regels inzake de staatssteun van toepassing zouden zijn. Voorts voert hij aan dat Tunnel Liefkenshoek NV geen “voordeel” ontvangt, nu de aan die vennootschap ter beschikking gestelde

subsidiair, dat er redenen zijn om aan te nemen dat, als het wel om een steunmaatregel gaat, de Europese Commissie zich daartegen niet zal verzetten.¹⁴

De gemachtigde heeft ook verklaard dat de ontworpen gewestwaarborg ten gunste van Tunnel Liefkenshoek NV, samen met de andere aspecten van de concessieovereenkomst, aan de Europese Commissie zal worden aangemeld (zie artikel 108, lid 3, VWEU). In die omstandigheden beperkt de Raad van State zich ook op dit punt tot het maken van een voorbehoud, en laat hij het aan de Europese Commissie over om zich uit te spreken over de verenigbaarheid van de waarborgregeling met de Europese regels inzake staatssteun.

Artikel 16

11. Volgens artikel 16, eerste lid, van het ontwerp treedt het ontworpen decreet in werking op een nog nader te preciseren datum.

De gemachtigde heeft verklaard dat die bepaling kan worden geschrapt. Er lijkt inderdaad geen reden te zijn waarom de gewone regel inzake de inwerkingtreding van decreten niet kan worden toegepast.

12. Volgens artikel 16, tweede lid, van het ontwerp heeft artikel 5, 3°, van het ontworpen decreet uitwerking met ingang van 1 maart 2003. Het genoemde artikel 5, 3°, van het ontwerp strekt ertoe om artikel 7 van het BAM-decreet aan te vullen met een paragraaf 5, waarbij aan de onteigenden onder bepaalde voorwaarden het recht van wederoverdracht van het onteigende goed wordt ontzegd.

In de memorie van toelichting wordt de terugwerkende kracht verantwoord als volgt:

“Teneinde het risico uit te sluiten dat onzekerheid ontstaat over de gronden die reeds werden onteigend in het kader van de uitvoering van de opdracht van BAM en met het oog op de goede werking van de diensten, wordt deze regeling van toepassing

middelen strikt beperkt zijn tot het realiseren van de openbare infrastructuur, zonder dat er een risico bestaat op overcompensatie of kruissubsidiëring met andere niet-publieke taken (of taken die niet van algemeen belang zijn).

¹⁴ De gemachtigde verwijst in de eerste plaats naar artikel 107, lid 3, c), VWEU, op grond waarvan als verenigbaar met de interne markt worden beschouwd “steunmaatregelen om de ontwikkeling van bepaalde vormen van economische bedrijvigheid of van bepaalde regionale economieën te vergemakkelijken, mits de voorwaarden waaronder het handelsverkeer plaatsvindt daardoor niet zodanig worden veranderd dat het gemeenschappelijk belang wordt geschaad”. Hij voert voorts aan dat ook een beroep kan worden gedaan op de EU-kaderregeling inzake staatssteun in de vorm van compensatie voor de openbare dienst (2011) (mededeling 2012/C 8/03 van de Europese Commissie, *PB* nr. C 8 van 11 januari 2012, p. 5).

verklaard op de gronden die reeds vóór de inwerkingtreding van dit wijzigingsdecreet werden onteigend op grond van het BAM-decreet.”

Zoals de inwerkingtreding nu wordt verwoord, is deze bepaling ook van toepassing op onteigende gronden waarvoor de oorspronkelijke eigenaar reeds een beroep heeft gedaan op artikel 23 van de onteigeningswet van 17 april 1835. De stellers van het ontwerp dienen na te gaan of dergelijke gevallen zich al hebben voorgedaan. Mocht dat het geval zijn, dan lijkt de terugwerkende kracht moeilijk te verantwoorden, en dan zou er voor die gevallen in een uitzondering moeten worden voorzien.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	P. LEMMENS,	kamervoorzitter,
	J. BAERT,	
	B. SEUTIN,	staatsraden,
Mevrouw	G. VERBERCKMOES,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door Mevrouw A. SOMERS, auditeur.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

G. VERBERCKMOES

P. LEMMENS